

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: V. D.,
nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem:

zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem,
sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2018, č. j. OAM-65/ZA-ZA11-BE02-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2018, č. j. OAM-65/ZA-ZA11-BE02-2018, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nepřipustnost byla shledána v neuvedení nových skutečností ze strany žalobce, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce namítá, že žalovaný porušil v průběhu správního řízení § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobce má za to, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce plně spolupracoval se správním orgánem ohledně zjištění skutkového stavu, a to včetně jeho písemného doplnění. Žalobce si je vědom, že uváděl formálně stejné důvody jako ve své předchozí žádosti, avšak ani to nezabýváje podle něj žalovaného povinnosti, aby zjišťoval, jak se situace v zemi původu žalobce od minulého řízení změnila a jaká je nyní. Teprve poté je možné uzavřít, jestli jde o stejné či nové skutečnosti. Žalovaný podle žalobce pochybil, pokud učinil závěr, že zde nebyly zjištěny nové skutečnosti.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě po rekapitulaci dosavadního řízení uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem. Žalovaný konstatoval, že žalobce uvedl v řízení o druhé žádosti naprosto identické důvody jako v žádosti původní, konkrétně se jednalo o legalizaci pobytu v ČR, snahu zde pracovat a obavu z návratu do vlasti, kde by pravděpodobně byl nucen jít bojovat. Jelikož těmito důvody se žalovaný již zabýval při posuzování první žádosti a žádné nové žalobce netvrdil, žalovaný žádost posoudil jako nepřipustnou a řízení zastavil. Taktéž bezpečnostní situace nedoznala od minulé žádosti takové změny, která by odůvodňovala opětovné hodnocení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný má za to, že při svém postupu neporušil žádné ustanovení zákona či jiných právních předpisů a navrhl žalobu zamítnout.
4. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
5. Žalobce podal dne 19. 1. 2018 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod podání žádosti žalobce uvedl, že na Ukrajině mu chodí povolávací rozkazy, musí platit alimenty na dcery, chce zůstat i nadále v ČR, přičemž výslovně dodal, že se jedná o zcela stejné důvody, jako byly ty v minulé žádosti. Žalobce je rozvedený, jeho dvě dcery žijí na Ukrajině s matkou, je zdravý, bez politického přesvědčení a vyznává pravoslavné křesťanství. Pochází ze Zakarpatské oblasti.
6. Dále bylo zjištěno, že žalobce podal dne 24. 5. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V rámci správního řízení bylo zjištěno, že žádá z důvodu, že byl tři měsíce v armádě a opět jej povolali. Na Ukrajině má rodinu a v ČR má možnost vydělat peníze a živit ji. V ČR mu bylo zrušeno povolení k pobytu, pochází ze Zakarpatské Ukrajiny. Má dvě dcery, které žijí na Ukrajině, a je rozvedený.
7. Žalobci rozhodnutím ze dne 27. 6. 2016 č.j. OAM-63/LE-DR01-LE05-2016 žalovaný mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Žalovaný neshledal žádný z důvodů uvedených žalobcem relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Zabýval se bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž si za tím účelem opatřil podklady, jejichž výčet uvedl na straně dvě rozhodnutí. Dospěl k závěru, že k ozbrojenému konfliktu dochází výhradně v části východní Ukrajiny, žalobce pochází ze Zakarpatské Ukrajiny, která leží na západě

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

země a situace je tam plně stabilní. Žalovaný neshledal jako důvod pro udělení azylu obavy z nástupu vojenské služby. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, ten ji však rozhodnutím ze dne 27. 9. 2017 č.j. 29 Az 35/2016-33 zamítl, proti tomuto rozhodnutí podal žalobce kasační stížnost, která však byla Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 5. 12. 2017 č.j. 2 Azs 374/2017-30 odmítnuta pro nepřijatelnost.

8. Dne 26. 3. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřijatelnost žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že žalobce se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a doplnil opětovně již v žádosti tvrzené informace, že se nechce vrátit na Ukrajinu, jít do armády, ale chce zůstat v ČR a finančně odsud zabezpečovat svou rodinu. Žalovaný následně konstatoval, že původní žádost žalobce odůvodnil naprosto totožně jako žádost nyní posuzovanou. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by byla nová ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu a na základě které by bylo možné opětovně posoudit možné udělení mezinárodní ochrany.
9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval dle § 51 odst. 1 s.ř.s.
11. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
12. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1“*
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
14. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
15. Podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nerealná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

posoudí.“ Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

16. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65: *„Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.“* A dále: *„Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.“*
17. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
18. Soud předně konstatuje, že není pravdou, že by se žalobce nezabýval bezpečnostní situací na Ukrajině. Žalovaný se politickou a bezpečnostní situací v zemi původu žalobce zabýval důsledně již v řízení o první žádosti, přičemž dospěl k tomu, že žalobci žádné nebezpečí v případě návratu nehrozí, neboť konflikt na Ukrajině je stabilní a probíhá pouze v části území ve východních oblastech, přičemž poukázal na to, že poslední místo pobytu žalobce ve vlasti bylo v západní části Ukrajiny. Žalovaný se zabýval situací v zemi opětovně i v řízení o opakované žádosti. Při posuzování nové žádosti vycházel jednak z výpovědi samotného žalobce, jednak též z podkladů obsahujících aktuální informace o zemi jeho původu, jejichž výčet uvedl na straně dvě napadeného rozhodnutí. Jedná se o dokumenty převážně z roku 2017 a 2018, přičemž žalovaný na základě zjištění v podkladech uvedených ani v tomto případě neshledal, že by žalobci mělo ve vlasti hrozit nebezpečí. K žádné podstatné změně okolností, která by mohla založit opodstatněnost žádosti z tohoto důvodu, na Ukrajině nedošlo.
19. V průběhu správního řízení nebyla zjištěna ani žádná nová skutečnost, která by mohla být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť především ani sám žalobce žádnou takovou skutečnost neuvedl. Naopak všechny tvrzené důvody jsou prakticky totožné s těmi z první žádosti, která již byla předmětem meritorního zkoumání, a žalobce sám potvrdil, že si je vědom, že neuvádí žádné nové informace. Soud podotýká, že důvody uváděné žalobcem, tedy snaha o legalizaci pobytu v ČR, aby žalobce mohl nadále zajišťovat svou rodinu, obavy z možného povolání do armády, nejen nelze považovat za azylové

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

relevantní, ale především nesplňují ani požadavky na nové skutečnosti, které zmiňuje § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť jednak již všechny uvedené skutečnosti již byly předmětem předchozího řízení o minulé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a žádná z nich ani nesvědčí o tom, že by mohl být žalobce při návratu do vlasti pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že by mu tam mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.

20. Žalobce tak nesplnil zásadní podmínku, a sice břemeno tvrzení ohledně uvedení nových skutečností či podstatné změny okolností. Soud konstatuje, že žalovaný si opatřil dostatek adekvátních podkladů a skutkový stav dostatečně zjistil. Nedošlo tak k tvrzenému porušení § 2 a § 3 správního řádu. Rozhodnutí žalovaný rovněž náležitě odůvodnil v souladu s požadavky správního řádu. Ani namítaná skutečnost, že žalobce spolupracoval se správním orgánem, nemůže nic změnit na závěru rozhodnutí.
21. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Soud podotýká, že pokud žalobce hodlá v ČR legalizovat svůj pobyt, je na místě postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoli podle zákona o azylu.
22. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě své závěry odůvodnil.
23. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. prosince 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.